

גיל גורן. אנזימים

אוצרת: מאי ביח

האנזים הינו חלבון בגוף האדם, הפועל על-ידי התקשרות לחומר המעורב בתהליך (סובסטרט) והפיכתו לחומר אחר (תוצר). בדומה לאנזימים הפועלים בתהליך סמוי של פירוק והרכבה מחדש, אך חיוני לקיום החיים, כך גם מעשה האמנות משמש את גורן כמעין מנגנון "לעיכול" החוויות החזותיות והאנושיות: פירוק של מציאות, רגשית או מדומיינת, והרכבתה לכדי חומר ודימוי חדש.

המרחב האמנותי שגורן יוצר מזמין אותנו לעולמו הפנימי וחושף גישה ייחודית לעשייה אמנותית הרואה בתהליך היצירה לא כגילום סופי של רעיון, אלא כתגובה מתמדת לתהליכים. כמו האנזימים, הוא "מפענח" את תפקידם של החומרים והפעולות, את התנועות המחושבות והבלתי צפויות של החומרים. הוא משלב בין טכניקות מסורתיות של ציור וטיפול בנייר לבין טכנולוגיות מודרניות, כמו הקרנות וידאו ויצירת אנימציה, המטשטשות את הגבולות בין עבודת יד למכונה, בין צלילית לכתם מצויר, ובין יצירה סטטית ליצירה דינמית ומשתנה. האמנות מתפקדת כמנגנון "עיכול" סמוי אך חיוני – מפרקת חוויות, צורות ודימויים, ומחברת אותם מחדש לכדי ייצוגים חזותיים מעוררי מחשבה.

דימויים "תמימים" של בית, בעלי חיים, צמחי מים והשתקפות, לצד דימויי מסוקים, כתמים שחורים, נזילות שחורות, שיטפונות והרס, מעניקים רובד מתעתע רגשית ורלוונטי למציאות לנוכח טלטלות הזמן.

המיצב *First Step was Touching the Moon*, תבליט נייר היוצר דיאלוג בין חומר לאור, בין מופשט לקונקרטי, בין דימויים מונפשים לדוממים, ובין נוף ים-תיכוני של עצים, הרים ואגם לבין הריסות, חורבות וזיהום – התשוקה האנושית לצוד את מה שחמקמק ובלתי ניתן להשגה. הווידאו בנוי ברצף החוזר על עצמו וכהצצה אל התרחשויות מבעד לשלוש סביבות: דרך מרחב של הריסות, שם גם מתקיימים הסמלים והפאתוס; מתוך חלון בית, שם החיים; ומתוך מרחב היצירה – המפלט.

בעבודה "ציפור מנקרת במים" נקודת המוצא הייתה הציור. נייר האורז מקומט, והעיגולים המקיפים את הציפור מזכירים צלילית דרמטית של ציפור כנגד שמש או ירח; מאידך, הם נתפסים כאלמנט במה תיאטרלי וכהשתקפות במים שבהם הציפור מנקרת. היא יוצרת את אדוות המים המתפשטות מסביבה. הווידאו נחשף על הקיר כנקודות אור מתחת לציור, כניקורי הציפור במים, ואט-אט חושף שכבות נוספות של תנועה ודימוי. המתח הפנימי בין יופיים הרך של פרחי חבצלות המים לבין קדרות הציור מייצר חוויה חזותית שבה יופי ושבריריות מתקיימים בדו-שיח מתמיד.

בציור "נמרוד ואבוקדו", הפסל האייקוני של דנציגר הופך הצייד הכנעני לאובייקט נטול הקשר היסטורי או סיפורי. כאסתטיקה יומיומית – לצד צנצנת אבוקדו מונבטת, דימוי בתי ופשוט הנוכח כמעט בכל משק בית.

לחם ושושנים – הגלריה | רחוב שביל המרץ 3, קומה 1, קרית המלאכה, תל אביב-יפו.

שעות פתיחה: חמישי 18:00-14:00, שישי ושבת 14:00-10:00

העבודה "הליקופטר וחיצים", המתפרשת על משטח רוחבי פנורמי, דיו ופחם על נייר, מציעה דיאלוג בין רישום, תנועה ומתח. במרכז הציור מופיע דימוי של מסוק, מנותק מסביבתו המקורית, מרחף במרחב אפור וחסר יציבות. סביבו נורים חיצים – כלי נשק פרימיטיבי שאינם רק איום פיזי, אלא גם מטאפורה לערעור מתמיד של תחושת ביטחון ויחסי כוחות.

העבודה "שטפון", רישום דיו גדול של חורשה אחרי שטפון והצפה, עליה מטפטפות ללא הרף נזילות דיו, בסוג של "שגיאה" ציורית. באופן זה, הדימוי הפיגורטיבי מופרע מחד, אך מאידך משתנה ומתפתח לאורך זמן. המים מתפקדים כמקור חיים וצמיחה וככוח הרסני. כתמי הדיו הגדולים יוצרים נדבכים נוספים של משמעות: ספק סימן של תהליכי פירוק ביולוגי, ספק כתמי שמש מסנוורת, ואולי אף חורי ירייה.

התערוכה מבקשת ללכוד את המתח שבין כוחות מנוגדים: הרס וצמיחה, כאוס והרמוניה, יופי ואלימות. כשהם חוצים גבולות בין החזותי והסמלי, תוך חקירה של חומרים, דימויים, צורות והתנועה המתמדת בין ציור דיו מונוכרומטי לבין מיצבים פיסוליים בנייר ואור הווידאו המוקרן. תהליך היצירה ככוח דינמי ומתמשך, שבו החומר, הזמן והפעולה מעצבים זה את זה, יוצר מתח פרמננטי ומזמן התבוננות והרהור באמנות כמעשה מתהווה, דינמי וחי, המאפשר להתמודד עם העולם החומרי והנפשי.

לחם ושושנים – הגלריה | רחוב שביל המרץ 3, קומה 1, קרית המלאכה, תל אביב-יפו.

שעות פתיחה: חמישי 14:00–18:00, שישי ושבת 10:00–14:00